

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **NOVAAGROTIS s.r.o.**
sídlem Na Rusavě 232, Zlín – Kostelec
zastoupen Mgr. Pavlínou Řehovou, advokátkou
sídlem tř. Tomáše Bati 400, Zlín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.8.2017, č.j. KUZL 51883/2017, sp. zn. KUSP 51883/2017 ŽPZE-IP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.8.2017, č.j. KUZL 51883/2017, sp. zn. KUSP 51883/2017 ŽPZE-IP, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen

„prvostupňový orgán“), ze dne 10.7.2017, č.j. MMZL 088941/2017, sp. zn. MMZL 074359/2017/13, jímž byl žalobci za trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu o celkové výměře 0,2444 ha na části pozemku parc. č. 323/111 v k.ú. Fryšták předepsán podle § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (dále jen „zákon č. 334/1992 Sb.“), odvod ve výši 1 880 067 Kč. Podle žalovaného bylo při rozhodování o odvodu za trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu dle § 11 odst. 1 a 2 zákona č. 334/1992 Sb. nutné vycházet z právního stavu ke dni nabytí právní moci prvního rozhodnutí vydaného podle zvláštních právních předpisů, tedy ke dni 12.4.2011, kdy nabylo právní moci územní rozhodnutí č. 07/2011 ze dne 10.3.2011, č.j. V 242/11/Ing.K/Š-47.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný nesprávně vyložil a aplikoval přechodná ustanovení obsažená v čl. V bodu 1 zákona č. 402/2010 Sb. Prvostupňový orgán ve svém závazném stanovisku vyčíslil orientační výši odvodů za trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu podle znění zákona č. 334/1992 Sb. účinného do 31.12.2010. Tím, že se souhlas (závazné stanovisko) stal závaznou částí územního rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 12.4.2011, stal se závazným v celém rozsahu, a správní orgány, které následně rozhodovaly o stanovení odvodů podle § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., jím byly vázány. Výše odvodů měla být stanovena podle sazeb rozhodných v době stanovení orientační výše odvodů, tedy podle sazeb účinných do 31.12.2010.
3. Podle žalobce smyslem stanovení orientační výše odvodů je seznámit účastníka řízení s výší odvodů, které bude povinen v souvislosti s realizací své stavební aktivity zaplatit. Výše těchto odvodů by se neměla v zásadě lišit od jejich výše, která bude stanovena v návaznosti na pravomocné rozhodnutí podle stavebního zákona; výše odvodů se může lišit například v důsledku upřesnění výměry půdy, která bude nakonec vyňata ze zemědělského původního fondu. V daném případě došlo k podstatné změně výše odvodů, což je v rozporu s principem právní jistoty žalobce a předvídatelnosti rozhodnutí. Ze zákona č. 334/1992 Sb. neplyne, že by výše odvodů měla odpovídat výši, která vychází z přílohy k tomuto zákonu ve znění účinném ke dni právní moci navazujícího rozhodnutí vydaného podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“).
4. Svoji argumentaci žalobce rozvedl v podané replice a navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

5. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
6. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
8. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
9. Podle § 11 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb. je osoba, které svědčí oprávnění k záměru, pro který byl vydán souhlas s odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, povinna za odňatou zemědělskou půdu zaplatit odvod ve výši stanovené podle přílohy k tomuto zákonu.
10. Podle § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb. o výši odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu rozhodne orgán ochrany zemědělského půdního fondu podle přílohy k tomuto zákonu po zahájení realizace záměru. U záměrů prováděných po etapách vymezených v souhlasu s odnětím orgán ochrany zemědělského půdního fondu rozhoduje o odvodech samostatně za odnětí pro každou jednotlivou etapu po jejím zahájení.
11. Podle § 11 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb. při rozhodování o odvodech orgán ochrany zemědělského půdního fondu vychází z právního stavu ke dni nabytí právní účinnosti prvního povolovacího aktu vydaného ve věci podle zvláštních právních předpisů, popřípadě rozhodnutí o souhlasu.
12. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 21.12.2010 byl prvostupňovým orgánem vydán souhlas
č.j. MMZL 109343/2010 OŽPaZ podle § 9 odst. 6 zákona č. 334/1992 Sb. k trvalému odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu pro stavbu „Postavení haly a zpevněných ploch na skladování materiálu firmy NOVAAGROTIS s.r.o. a příjezdových komunikací“, kdy plocha záboru činila celkem 2 320 m² na částech dotčených parcel č. 323/70, 323/110, 323/111 v k.ú. Fryšták.
13. V bodě 6 podmínek souhlasu k trvalému odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu bylo uvedeno, že *„Na základě pravomocného rozhodnutí vydaného podle zvláštních předpisů (územní rozhodnutí, stavební povolení apod.) bude žadateli nebo jeho právnímu nástupci předepsán odvod za trvalé odnětí půdy ze ZPF dle ust. § 11 odst. 1 a 2 zákona. Při stanovení výše odvodů se bude vycházet ze základního hodnotového ukazatele ve výši 66 000 Kč/ha. Skutečná výše odvodů závisí na ploše skutečně odnímané půdy a na faktorech životního prostředí, které budou odnětím negativně ovlivněny (viz příloha zákona) a bude stanovena samostatným rozhodnutím. Pro potřeby zahájení řízení o povinnosti placení odvodů předloží žadatel nebo jeho právní nástupce příslušnému orgánu ochrany ZPF pravomocné rozhodnutí podle zvláštních předpisů, jehož závaznou součástí bude tento souhlas k odnětí půdy.“*
14. Správním spisem prochází územní rozhodnutí č. 07/2011 ze dne 10.3.2011, č.j. V 242/11/Ing.K/Š-47, o umístění stavby „Stavební dvůr NOVAAGROTIS, s.r.o., na parcele č. 323/111 ve Fryštáku“, z něhož plyne, že pro umístění a projektovou přípravu stavby budou dodrženy mj. podmínky souhlasu k trvalému odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu ze dne 21.12.2010, č.j. MMZL 109343/2010 OŽPaZ. Uvedené územní rozhodnutí nabylo právní moci dne 12.4.2011. Správním spisem také prochází stavební

povolení č. 28/2011, č.j. V 1762/1/Ing.K/Š-388, ze dne 2.8.2011, pro uvedenou stavbu „Stavební dvůr NOVAAGROTIS, s.r.o., na parcele č. 323/111 ve Fryštáku“. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci za trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu o celkové výměře 0,2444 ha na části pozemku parc. č. 323/111 v k.ú. Fryšták předeepsán podle § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb. odvod ve výši 1 880 067 Kč.

15. Žalobce nezpochybňuje výměru plochy, kterou prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí uvedl jako plochu zabranou pro účely již realizované stavby a jež byla základem pro výpočet výše odvodu. Pokud žalobce namítá, že správní orgány měly vycházet z orientační výše odvodů stanovené v souhlasu ze dne 21.12.2010, č.j. MMZL 109343/2010 OŽPaZ, tedy podle právní úpravy účinné do 31.12.2010, tak z čl. V bodu 1 zákona č. 402/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 402/2010 Sb.“), plyne, že řízení podle § 9 odst. 6 zákona č. 334/1992 Sb. zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Podle čl. VI zákona č. 402/2010 Sb. tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2011, s výjimkou ustanovení části první čl. I bodu 1 a čl. II bodu 1, které nabývají účinnosti dnem vyhlášení tohoto zákona.
16. Jestliže prvostupňový orgán při vydávání souhlasu s trvalým odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu vycházel ze zákona č. 334/1992 Sb. ve znění účinném do 31.12.2010 (když souhlas byl vydán dne 21.12.2010), tak z ničeho neplyne, že by měl z tohoto zákona v uvedeném znění vycházet také následně při rozhodování o předeepsání odvodů za trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu podle § 11 zákona č. 334/1992 Sb. proto, že by se jednalo o pokračování v řízení a že by tak správní orgán řízení „dokončoval“. Zákon č. 334/1992 Sb. rozlišuje mezi vydáním souhlasu s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu dle § 9 se stanovením orientační výše odvodů a vydáním rozhodnutí o povinnosti zaplatit odvod v konkrétní výši dle § 11 tohoto zákona, přičemž se nejedná o jedno řízení.
17. V dané věci se na rozhodování správních orgánů o výši odvodů za trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu vztahoval § 11 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb., podle jehož rozhodného znění (tj. znění od 28.6.2016) mají správní orgány vycházet z právního stavu ke dni nabytí účinnosti prvního povolovacího aktu vydaného ve věci podle zvláštních právních předpisů, popřípadě rozhodnutí o souhlasu. Pro případy, kdy má správní orgán vycházet z právního stavu ke dni nabytí právní účinnosti souhlasu s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu, § 11 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb. odkazuje na § 21 zákona č. 334/1992 Sb., z něhož plyne, že souhlas s odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu podle § 9 zákona č. 334/1992 Sb. je rozhodnutím vydaným ve správním řízení, nevyžaduje-li záměr povolení podle jiného právního předpisu; v projednávané věci bylo nicméně pro daný záměr vydáno územní rozhodnutí a poté také stavební povolení, proto měly správní orgány vycházet z právního stavu ke dni nabytí účinnosti prvního povolovacího aktu vydaného ve věci podle zvláštních právních předpisů, tu podle územního rozhodnutí vydaného podle stavebního zákona, které nabylo právní moci dne 12.4.2011.
18. Žalobce dovozuje, že pojem právní stav, ze kterého mají správní orgány při rozhodování o stanovení výše odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu podle § 11

zákona

č. 334/1992 Sb. vycházet, zahrnuje také obsah závazného stanoviska (souhlasu vydaného podle § 9 zákona č. 334/1992 Sb.).

19. Jak vyplývá z § 9 odst. 9 zákona č. 334/1992 Sb., výši odvodů vymezí orgán ochrany zemědělského půdního fondu pouze orientačně, přičemž konečná výše odvodů se stanoví podle § 11 tohoto zákona. Uvedené pravidlo obsahoval zákon č. 334/1992 Sb. (konkrétně v § 9 odst. 7 zákona č. 334/1992 Sb. v tehdy účinném znění) také v době, kdy rozhodoval prvostupňový orgán o vynětí půdy ze zemědělského půdního fondu (souhlas ze dne 21.12.2010, č.j. MMZL 109343/2010 OŽPaZ). Ze zákona č. 334/1992 Sb. plyne, že konkrétní výše odvodů se odvíjí od kritérií stanovených v příloze tohoto zákona, tj. v sazebníku odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu.
20. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8.2.2018, č.j. 1 As 362/2017-30, č. 3724/2018 Sb. NSS, „Kasační soud se však neztotožňuje s krajským soudem a správními orgány v tom, že by za právní stav dle § 11 odst. 3 zákona o ochraně ZPF měl být považován také obsah souhlasu s odnětím půdy dle § 9 tohoto zákona...Souhlas dle § 9 zákona o ochraně ZPF ve formě závazného stanoviska – kromě toho že umožňuje odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu podle jiných právních předpisů – také podává informaci, zda odnětí půdy podléhá odvodu a v jaké výši by byl odvod dle aktuální právní úpravy vyměřen. Vymezení výše odvodu je však pouze orientační (viz § 9 odst. 9 zákona o ochraně ZPF) a nelze jej proto chápat jako absolutní v tom smyslu, že by nemohla být výše odvodu následně v samostatném rozhodnutí o odvodu dle § 11 zákona o ZPF změněna, typicky v souvislosti s úpravou konkrétní výměry odnímaného pozemku, ale také v souvislosti se změnou právní úpravy. Je také třeba vzít v úvahu, že výše odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, resp. stanovení kritérií pro jejich výpočet uvedených v příloze zákona o ochraně ZPF, koresponduje s veřejným zájmem na ochraně zemědělské půdy a odráží tak jakousi společenskou hodnotu zemědělské půdy v daném časovém okamžiku. Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku čj. 9 As 175/2012 - 25 zmínil, že prvotním účelem odvodů za odnětí půdy nemá být plnění státní (a obecní) poklady, ale motivace investorů, aby zemědělskou půdu využívali jen v nezbytně nutných případech. Vzhledem k tomu, že účinky souhlasu s odnětím půdy se aktivují právní mocí správního rozhodnutí, do kterého je včleněno, neboť až na základě tohoto rozhodnutí může dojít k faktickému odnětí půdy, logicky také cenu za toto odnětí nelze závazně určit dopředu, ale až v návaznosti na toto rozhodnutí, resp. na realizaci záměru. A právě proto zákon v § 11 odst. 3 stanovuje, že pro výši odvodu je rozhodný právní stav ke dni právní moci prvního rozhodnutí ve věci vydaného podle stavebního zákona. Ze smyslu ani textu zákona o ochraně ZPF tak zcela jistě nelze dovodit, že by výše odvodu měla být konzervována podle právní úpravy účinné ke dni vydání souhlasu s odnětím půdy, a nemohla by doznat změn v souvislosti s pozdější změnou sazeb odvodů odrážejících aktuální hodnotu zemědělské půdy.“
21. V uvedeném rozsudku ze dne 8.2.2018, č.j. 1 As 362/2017-30, č. 3724/2018 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vycházel z § 11 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb. ve znění účinném od 1.4.2015 do 27.6.2016, podle něhož při rozhodování o odvodech orgán ochrany zemědělského půdního fondu vychází z právního stavu ke dni nabytí právní moci prvního rozhodnutí vydaného ve věci podle zvláštních právních předpisů, popřípadě rozhodnutí o souhlasu; do 31.3.2015 uvedené pravidlo platilo s ohledem na čl. V. bod 2 přechodných ustanovení zákona č. 402/2010 Sb., a to s účinností od 1.1.2011, kde bylo uvedeno, že při

rozhodování o odvodech podle § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb. orgán ochrany zemědělského půdního fondu vychází z právního stavu ke dni nabytí právní moci prvního rozhodnutí vydaného podle zvláštních právních předpisů. Jestliže v nyní projednávané věci měly správní orgány postupovat podle § 11 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb. v rozhodném znění, tedy ve znění účinném od 28.6.2016, podle něhož správní orgány při rozhodování o odvodech vychází z právního stavu ke dni nabytí právní účinnosti prvního povolovacího aktu vydaného ve věci podle zvláštních právních předpisů, popřípadě rozhodnutí o souhlasu, tak ve srovnání se zněním účinným do 27.6.2016 se jedná pouze o terminologickou změnu, když ani prvním rozhodnutím vydaným ve věci, ani prvním povolovacím aktem vydaným ve věci, není souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu, nadto jak již zdejší soud výše uvedl, v dané věci souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu nebyl rozhodnutím vydaným ve správním řízení dle § 21 zákona č. 334/1992 Sb., neboť žalobci bylo vydáno územní rozhodnutí, jehož závaznou součástí se souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu stal.

22. Správní orgány tedy správně postupovaly při výpočtu výše odvodu podle právní úpravy (a tedy i sazebníku odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu jako přílohy zákona č. 334/1992 Sb.) účinné ke dni nabytí právní moci územního rozhodnutí. Z uvedených důvodů tedy zdejší soud nemůže přisvědčit namítanému porušení principu právní jistoty žalobce a principu předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů s odkazem na skutečnost, že došlo k podstatné změně výše odvodů za vynětí půdy uvedené v prvostupňovém rozhodnutí ve srovnání s orientační výší uvedenou v souhlasu s vynětím půdy ze zemědělského půdního fondu.
23. Pokud je o námitku porušení zákazu pravé retroaktivity, tak, jak uvedl Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku ze dne 8.2.2018, č.j. 1 As 362/2017-30, č. 3724/2018 Sb. NSS, *„Za relevantní v tomto ohledu nelze považovat zejména odkaz na judikaturu ústavního soudu zakotvující obecné pravidlo pro řešení časového střetu staré a nové právní úpravy, podle něhož od účinnosti nové právní úpravy se i právní vztahy vzniklé podle předchozí právní úpravy řídí novou právní úpravou, oproti tomu vznik právních vztahů existujících před nabytím účinnosti nové právní normy, právní nároky, které z těchto vztahů vznikly, i vykonané právní úkony se řídí zrušenou právní úpravou. Toto pravidlo je samozřejmě obecně platné, není však namístě ho aplikovat v případech, kdy sám zákon upravuje, jakým způsobem se mají případné střety staré a nové právní úpravy řešit. V případě § 11 odst. 3 zákona o ochraně ZPF se navíc nejedná o pravidlo řešící střet právních úprav, a proto stěžovatelův odkaz na uvedenou judikaturu ústavního soudu není případný. Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že by se v případě placení odvodu měla použít pozdější právní úprava, pokud je pro něj příznivější. Odvod za odnětí půdy ze zemědělského pozemkového fondu totiž zcela jistě nemá povahu trestu, jak dovozuje stěžovatel z toho, že negativně dopadá do jeho majetkové sféry. Pak by totiž nesmyslně musely být považovány za trest například i veškeré daně a poplatky. Podle usnesení rozšířeného senátu čj. 4 Afs 210/2014 - 57, na které stěžovatel v této souvislosti odkazuje, lze za trest sui generis považovat daňové penále, jež má samo o sobě povahu daňové sankce, nikoliv jakýkoliv odvod či poplatek.“*
24. Pokud žalobce na podporu svých závěrů odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, tak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.5.2014, č.j. 9 As 175/2012-25, neplyne závěr, že při určování výše odvodů mají správní orgány vycházet z právní úpravy účinné v době stanovení orientační výše odvodů v souhlasu s odnětím půdy ze

zemědělského půdního fondu. Naopak Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že souhlas k odnětí půdy je závaznou součástí rozhodnutí vydaných podle zvláštních předpisů, konkrétně podle stavebního zákona, v celém svém rozsahu, což dle Nejvyššího správního soudu neznamena, že orgán ochrany zemědělského půdního fondu musí odvody vyměřit ve výši určené v souhlasu k odnětí půdy. Současně Nejvyšší správní soud dovodil, že souhlas k odnětí půdy, resp. územní rozhodnutí, které jej přejímá, určují největší rozsah, ve kterém je možné pozemky ze zemědělského půdního fondu odejmout, což podle Nejvyššího správního soudu neznamena, že zábor musí být v tomto největším rozsahu uskutečněn, neboť je možné, že žadatel o odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu dospěje ještě před vydáním územního rozhodnutí, po jeho vydání či dokonce až po vydání stavebního povolení k závěru, že pro svůj záměr potřebuje pozemky v menším rozsahu, než původně přepokládal; podle Nejvyššího správního soudu tak orgán ochrany zemědělského půdního fondu smí přistoupit k vyměření odvodu za odnětí půdy až ve chvíli, kdy lze předpokládat, že k další úpravě záboru půdy již nedojde.

25. Pokud jde o rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2014, č.j. 7 As 38/2013-30, č. 3160/2015 Sb. NSS, a ze dne 14.3.2016, č.j. 2 As 18/2016-27, tak k nim se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve výše citovaném rozsudku ze dne 8.2.2018, č.j. 1 As 362/2017-30, č. 3724/2018 Sb. NSS: „*Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že obsah souhlasu s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu nelze chápat jako součást právního stavu dle § 11 odst. 3 zákona o ochraně ZPF. Ač je tento závěr do určité míry v rozporu s rozsudkem tohoto soudu č.j. 7 As 38/2013 – 30 a na něj navazujícím rozsudkem č.j. 2 As 18/2016 - 27, Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě neshledal důvod pro předložení věci rozšířenému senátu. Odlišný závěr předchozí judikatury totiž nerespektuje závěry usnesení rozšířeného senátu č.j. 2 As 75/2009 - 113 týkající se charakteru závazných stanovisek a přiznává souhlasu dle § 9 zákona o ochraně ZPF právní účinky, které mu, coby závaznému stanovisku ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu, nepřísluší. V této souvislosti je nutno připomenout stanovisko samotného rozšířeného senátu, že „[p]okud senáty NSS nevezmou při rozhodování v úvahu právní závěr rozšířeného senátu, který na rozhodování v dané věci dopadá, jedná se o exces proti povinnosti respektovat rozhodnutí rozšířeného senátu (§ 17 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Takové pochybení, byť třeba i opakované, však bez dalšího nezakládá konflikt judikatury, a tím pádem ani povinnost dalšího senátu předložit věc k posouzení rozšířenému senátu, aplikuje-li senát právní závěr vyjádřený v rozhodnutí rozšířeného senátu (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 2. 2017, č.j. 1 As 72/2016 - 48, či též rozsudek ze dne 29. 9. 2010, č.j. 1 As 77/2010 - 95). Nyní posuzovaná věc se navíc týká nové právní úpravy, tj. zákona o ochraně ZPF ve znění účinném od 1. 4. 2015, jenž výslovně upozorňuje na rozdíl mezi souhlasem o odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, který je rozhodnutím ve správním řízení, a souhlasem, který představuje závazné stanovisko samo o sobě nevyvolávající právní účinky (§ 21).“.* S uvedeným závěrem se zdejší soud ztotožňuje.
26. Pokud jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.8.2012, č.j. 5 Ans 6/2011-60, č. 2777/2013 Sb. NSS, tak z něj plyne především ten závěr, že souhlas orgánu ochrany zemědělského půdního fondu s vynětím půdy ze zemědělského půdního fondu je závazným stanoviskem a nikoliv správním rozhodnutím, jedná se o podklad pro konečné rozhodnutí, ve kterém se závazné stanovisko materializuje. Tento závěr podle zdejšího soudu není v rozporu s výše citovaným pravidlem podle § 11 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb.

27. Zdejší soud tedy s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

28. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. prosince 2019

David Raus v.r.
předseda senátu

